

TEGEN DE CRISIS EN DE BURGERLIJK-DEMOCRATISCHE VERLAKKERIJ:

Klassesolidariteit, de enige weg naar een waardige toekomst

"A-sociale plannen van Bruin!" "Kabinetsbeleid is a-sociaal!" "Kabinetsbesluit AOW en pensioen is een oorlogsverklaring!" Alle linkse krachten, van de PvdA tot zelfs de buitenparlementaire groepen, halen het beleid van huidige regering Rutte 1 over de hekel. Maar niemand, maar dan ook niemand durft te beweren dat als "zijn" partij in de regering zit, er dan geen maatregelen genomen gaan worden, of dat de AOW, de pensioenen, de gehandicapten, de bezuinigen op de bibliotheken, op de Melkertbanen dan wel ontzien worden. Want iedereen, geen enkele politieke partij uitgezonderd, is het erover eens dat de kosten voor de gezondheidszorg, het onderwijs, en de ouderen te hoog oplopen!!

De economische crisis maakt de aanvallen door de staat onontkoombaar

Het is duidelijk: het gros van de aanvallen op onze inkomens en levensomstandigheden komen van de staat of van provinciale, gemeentelijke vertegenwoordigers van de staat. Het is de staat, als de universele kapitalist, die de spil vormt van de "machinerie" die de aanvallen op de arbeidersklasse en alle niet-uitbuitende delen van de bevolking ontketent. En vlak voor de zomervakantie hebben we enkele voorbeelden daarvan gezien: delen van de bevolking en de arbeidersklasse die protesteerden tegen de korting op hun uitkering, tegen een dreigend ontslag, tegen een aftakeling van hun zorgfunctie, enzovoort.

Een eerste centrale functie van de staat bestaat in het aan-geven van het kader waarbinnen de arbeidsvoorwaarden voor

alle arbeiders in Nederland zich mogen bewegen. Het is aan de vakbonden om dit kader, dat wil zeggen: de achteruitgang van de lonen actief te verdedigen binnen de arbeidersklasse.

Een tweede functie van de staat bestaat in het vaststellen van de uitkeringen. Hieronder valt de uitkering voor de ouderen: de invoering van de "Bosbelasting", de verhoging van de AOW-leeftijd naar 67 jaar, de afschaffing van de partner-toeslag, een korting op de pensioenen, een vermindering van de uitkering van ouderen, die bij hun kinderen in huis wonen. Een ongekende stijging van de zorgkosten en een hoger eigen risico.

Een derde rol, die van de "algemene kapitalist" ligt op het vlak van de korting op de kosten voor de zorg. Het drastisch terugdringen met 800 miljoen euro van de kosten van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ). De PGB die bijna geheel afgeschaft wordt. Minimaal 60.000 mensen, die vanaf in 2010 geen gebruik meer kunnen maken van de AWBZ. Zelfs het dreigende ontslag van de 600 medewerkers van Viva! Zorggroep is het indirecte gevolg van de bezuiniging van de regering, die gemeente Haarlem en Velsen op rantsoen heeft gezet wat betreft de financiering van de zorg voor de mensen thuis.

Een vierde tak is het massale ontslag van ambtenaren: in totaal een kleine 100.000. Daarvan 5000 bij de UWV, 500 bij de rijksbelasting, 13.000 bij de rijksoverheid, enkele honderden door de regionalisering van de brandweer diensten, 2500 hoogleraren en docenten aan de universiteiten, het drastisch verminderen van het aantal studieplaatsen, enzovoort.

Ultralinks houdt ons voor dat het financiële kapitaal verantwoordelijk is voor de crisis

Als het overduidelijk is dat het de staat is, die voor het gros van de aanvallen op onze levensomstandigheden verantwoordelijk is, wie of wat heeft dan de crisis veroorzaakt? Is het niet ook de staat, die de uitbarsting van de crisis veroorzaakt heeft? Of ligt het aan het systeem? Of ondervinden we nu de gevolgen van een neo-liberaal beleid dat, in de jaren 1980 is ingezet en dat nu volledig is vastgelopen en waarvan we nu de gevolgen van ondervinden?

Volgens links "is de crisis het gevolg van de zogenaamde neoliberale deregulering en de groeiende dictatuur van het financiële kapitaal dat in de jaren 1980 begon. Bezuinigingen, financiële instabiliteit, recessie, crisis zijn het gevolg van de verandering van een krachtsverhouding binnen de bourgeoisie ten gunste van het woekerkapitaal." Als deze algemene deregulering het gevolg is van liberalisering van de financiële markt door rechte regeringen zoals die van Thatcher en Reagan, dan kan deze, in hun gedachtegang, ook weer ongedaan gemaakt worden. Het kapitalisme kan menselijker en meer democratisch gemaakt worden als een 'goed gereguleerd kapitalisme' het 'slechte' financiële kapitaal maar kan uitbannen, zodat haar rijkdom ten goede komt aan iedereen.

Maar links sluit de ogen voor het feit dat de staat, na de crash van 1929, de macht van het financiële kapitaal drastisch heeft ingeperkt. Van toen af aan heeft de nationale staat zichzelf aan het hoofd gesteld van het beheer van het kapitalisme en niet een of ander internationaal spook van financiële oligarchie. En toen in het begin van de jaren 1980 de zogenaamde politiek van neo-liberalisme werd ingezet, heeft deze de macht van de staat over de economie ook op geen enkel moment fundamenteel in vraag gesteld.

Aan het begin van de jaren 1980 nam de crisis opnieuw ernstige vormen aan en het gewicht van de schulden dreigde de staat te verstikken. Het was toen de staat die het initiatief nam tot de doorvoering van de enige mogelijke politiek die haar nog overbleef, die van het neo-liberalisme. Het neo-liberalisme ontspruit niet spontaan uit het marktmechanisme en is ook niet het gevolg van een verandering in de krachtsverhouding tussen de burgerlijke fracties, maar is het resultaat van een bewuste politiek van de bourgeoisie, geconfronteerd met de dringende noodzaak om de toenemende inflatie om te buigen en de uitbuigingsgraad te verhogen.

Als ultralinks dus vertelt dat het neo-liberalisme aan de 'overheid' werd opgedrongen door het internationale financieringskapitaal, dan vertelt ze louter sprookjes.

(wordt vervolgd op pagina 4)

TEGENOVER DE ECONOMISCHE WERELDCRISIS: één klasse, één strijd!

De organisatie van de Verenigde Naties heeft net aan de alarm-bel getrokken. De afdeling voor Economische en Sociale zaken gaf haar laatste rapport, eind juni gepubliceerd, de titel: 'De globale sociale crisis'! De media hebben dat goed begrepen, ze hebben er een duidelijke waarschuwing in gezien aan de bourgeoisie van de gehele wereld: met al die verschillende soberheidsplannen en de vernietigende gevolgen van de economische wereldcrisis stijgt overal de kans op een toename van de strijdwil van de arbeiders.

In alle landen gaat de arbeidersklasse weer de weg van de strijd op

Deze laatste maanden werden wereldwijd gekenmerkt door een brandende sociale situatie. De sociale gevechten geven zelfs de indruk op elkaar te antwoorden, dat de strijd in het ene land weerklank vindt in het andere.

Gedurende de herfst van 2010 kwam het proletariaat dat in Frankrijk leeft in beweging om te protesteren tegen de zoveelste aanval op het pensioenstelsel. Het belangrijkste feit van deze beweging was zonder twijfel het verschijnen - zij het nog op een beperkt aantal plaatsen - van spontane zelfstandige algemene vergaderingen, buiten elke controle vanwege de vakbonden. Ze noemden zich 'interprofessionele', 'zelfstandige' of 'volksvergaderingen', en verenigden telkens enkele tientallen arbeiders, werklozen, studenten, mensen met kortlopende contracten en gepensioneerden om te discussieren en samen, collectief te strijden. Ze probeerden zo de organisatie van de strijd in eigen handen te nemen. Eén van de sterkste slogans van deze beweging, gelanceerd door de CNT-AIT in Toulouse, was: "Maak het woord vrij!".

(wordt vervolgd op pagina 2)

Amper enkele weken later was het de jeugd die in Groot-Brittannië leeft die van zich liet horen. Deze jongeren, die vaak in preciaire omstandigheden leven en zich voor jaren in de schulden moeten steken, wezen een nieuwe verhoging van de kost van inschrijving aan de universiteiten af. Ze doorbraken daarmee de sociale futloosheid die al heerst sinds de loden jaren van Thatcher. In de jaren 1980 was deze 'IJzeren Dame' van de Britse bourgeoisie er inderdaad in geslaagd het proletariaat dat toen het strijdbaarste van Europa was moreel te breken, dankzij de nederlaag van de mijnwerkers. Het begin van een terugkeer van dit land naar de klassenstrijd is dus een bijzonder veelbelovend teken voor de toekomst.

En daarna hebben de uitgebuiten begin van het jaar 2011 een bijkomende stap vooruit gezet op de weg van de strijd tegen de ontwikkeling van de ellende.

In Tunesië en Egypte hebben brede delen van de bevolking zich verzet tegen de heersende machten, vanuit hun ondraaglijke levensomstandigheden als gevolg van de verslechtering van de economische situatie, maar ook tegen de repressie en de afwezigheid van enige vrijheid van meningsuiting. Op enkele weken tijd zijn de 'Arabische lente' en het Tahrirplein symbolen geworden van de moed van de massa's tegen de machtigen en de bloedige repressie. Natuurlijk werden deze 'revoltes' nog gekenmerkt door belangrijke zwakheden. De strijd is niet echt collectief georganiseerd binnen deze enorme bijeenkomsten op de grote pleinen van de steden. Voor zover we weten waren er maar zeer weinig echt collectieve discussies in de vergaderingen. Maar vooral werd de woede telkens gericht op één be-

In dit nummer

- *Revoltes in de landen rond de middellandse zee*
Hoe sommigen bij ultralinks revoluties zien waar ze niet zijn 3
- *Het apolitisme*
Een gevaarlijke misleiding voor de arbeidersklasse 3
- *Het chinese mirakel*
De keerzijde van de medaille 4
- *Terreur in Syrië*
Het risico van een verergering van de chaos 5
- *Griekenland*
Woede-uitbarstingen en groeiende ellende 5
- *De commune van Parijs*
Eerste revolutionaire stormloop van het proletariaat 8

paalde regeerder, de heersende dictator (of zijn familie en zijn clan). "Ben Ali ga weg !" en "Moerabak ga weg !" waren de populairste slogans. Daarin school zonder twijfel de valse hoop een nieuw regime te kunnen instellen dat 'democratisch' en dus menselijker zou zijn. En parallel met die democratische illusie heeft ook het nationalisme zijn stempel gedrukt op de 'Arabische lente': nationale vlaggen kleurden alle plaatsen van samenkomst. Al die zwakheden houden verband met de zwakte van het proletariaat in dat deel van de wereld. Het is daar zeker strijdbaar en moedig, maar ook weinig ervaren. Anders dan de arbeiders in West-Europa werd het niet tientallen jaren lang geconfronteerd met 'democratische' leugens, met 'democratische' hervormingen, met 'democratische' sabotage vanwege de vakbonden... Maar toch waren het veeleer de stakingen van de arbeiders dan de 'druk van het volk' in het algemeen die de machthebbers in Tunesië en Egypte, maar ook in de VS en Europa echt hebben doen beven. Alle grote bourgeoisieën voelden aan dat kost wat kost moest vermeden worden dat een algemeen staking van grote industrieën compleet zou doen ontvlammen en hebben daarom aangezet Moerabak en Ben Ali aan de kant te schuiven.

Die rol, numeriek slechts van tweede orde maar politiek doorlaggevend, heeft het proletariaat niet kunnen spelen in **Libië, Jemen en Syrië**. Omdat het haast onbestaande proletariaat daar niet heeft kunnen verhinderen dat het nationalistisch gif volop in de aders van de 'opposanten' kon stromen en zich over de gehele beweging kon verspreiden, heeft het nationalisme daar tenslotte elke mogelijkheid van een strijd van de uitgebuiten op hun klasseterrein teniet gedaan. In deze drie landen werd de bevolking gemobiliseerd in een oorlog tussen klieken van de bourgeoisie, waarin ze niets te winnen en enkel haar leven te verliezen heeft ! (1)

De 'Arabische lente' laat de internationale arbeidersklasse dus drie belangrijke lessen na :

- tegenover de ontwikkeling van de armoede en de bloedige repressie bestaat er geen andere keus dan het hoofd op te steken om met waardigheid te strijden. Zoals de betogers op het Tahrirplein scandeerden : "Nu zijn wij niet bang meer !"

- de straat behoort toe aan de uitgebuiten !
- de kracht van een strijdbeweging tegen de ellende en de barbarij van het kapitalisme hangt af van het vermogen van de arbeidersklasse om zich te organiseren, om zich niet te laten oplossen in de protestbeweging van alle klassen door elkaar en om de andere uitgebuiten met haar eigen ordewoorden achter zich mee te voeren (en niet omgekeerd).

Juist op basis van die drie lessen heeft zich in **Spanje** de 'beweging van de verontwaardigden' ontwikkeld.

Sinds drie jaar wordt het Iberisch schiereiland volop getroffen door de economische crisis. Het ene soberheidsplan volgt er het andere op en brengt een miserie zonder weerga teweeg, en zoals overall organiseren de vakbonden hun 'wandelbetogingen', schijngevechten, om de woede in te kaderen en in te dijken. Maand na maand herhaalt zich sinds 2008 datzelfde duistere tafereel van een stoet betogers die van A naar B stap, gemobiliseerd voor een 'syndicale actiedag' om achteraf moedeloos naar huis te gaan met een diep gevoel van machteloosheid. Maar de moed en strijdwil van de uitgebuiten die in Tunesië en Egypte de vreselijkste repressie getart hebben, heeft ook het vuur aangewakkerd in de ogen van de jonge arbeiders, werklozen en precarieren in Spanje. Zij die de 'generatie 600 euro' genoemd worden hebben zich gespiegeld aan hun uitgebuite broeders aan de overkant van de Middellandse Zee en zijn op hun beurt massaal samengekomen op de centrale pleinen van 70 steden van het land, en met name in Madrid en Barcelona, om de strijd in hun eigen handen te nemen. "Van het Tahrirplein naar de Puerta del Sol" of "Wij ook zijn niet bang meer" zijn slogans die duidelijk getuigen van de invloed van de 'Arabische lente'. Maar deze jonge verontwaardigden zijn veel verder gegaan in de ontwikkeling van de strijd.

Zij hebben grote collectieve discussies georganiseerd in een veelheid van vergaderingen (algemene of volksvergaderingen, vergaderingen van commissies of in de wijken,...). Ze hebben uitdrukkelijk alle grote partijen van de bourgeoisie afgewezen, van links zowel als rechts, en ook de vakbondscentrales. We moeten opmerken dat de aanwezigheid van een 'socialistische' regering aan de leiding van het land, die zonder ophouden en hardhandig de levensvoorwaarden aanvalt, en het dagelijks 'verraad' vanwege de vakbonden dat die aanvallen vergezelt, geleid hebben tot een brede en diepe overdenking in de rangen van de uitgebuiten over de ware rol van die organisaties.

Natuurlijk vertoonde ook deze beweging zwakheden. In het bijzonder heeft de 'alter-mondialistische' / 'anders-globale' ideologie, aanbevolen door ATTAC en Democracia Real Ya ! ('echte democratie nu !), deze beweging deels ontwapend door de slogan 'Geen partijen noch vakbonden' om te zetten in een ver-

werping van 'de politiek'. Dat 'apolitisme' zorgde ervoor dat alle klassieke linkse fracties (socialisten, trotskisten, anders-globalisten...) de beweging zijn binnengedrongen, dat ze de Algemene Vergaderingen en commissies gefiltreerd hebben om beter elke mogelijkheid tot massale uitbreiding van de beweging naar de gehele arbeidersklasse te verhinderen. Zo hebben ze aan allen opnieuw hun democratische en reformistische ideologie kunnen opdringen. (2)

Toch zit deze beweging van de verontwaardigden vol beloften voor de komende strijd. Hij is er bvb. in geslaagd de sympathie en solidariteit te winnen van de arbeiders: in talloze bedrijven in Spanje zijn stakingen uitgebroken, werden algemene vergaderingen met debat gehouden op de plaatsen die door de jonge verontwaardigden bezet waren. En dat elan heeft de grenzen ruimschoots overschreden. In Frankrijk, in België, in Mexico, in Portugal, in China, in Duitsland, in de Verenigde Staten en vooral in Griekenland (3) waren er nog steeds regelmatige bijeenkomsten, hoewel veel kleiner, waar de solidariteit met de 'verontwaardigden' uitgesproken wordt, en de wil de strijd te organiseren. In Portugal kon men op plakkaats lezen : "Spanje, Griekenland, Ierland, Portugal : onze strijd is internationaal" (4). Maar het was nog eens in Spanje dat de rijping van het klassebewustzijn het duidelijkst was. In Valencia was de slogan te horen : "Deze beweging heeft geen grenzen !". In verschillende kampeerplaatsen werden manifestaties georganiseerd "voor de Europese Revolutie". Op 15 juni waren er steunbetogingen voor de strijd in Griekenland. Op 19 juni zijn op kleine schaal internationalistische slogans verschenen zoals "Vrolijke wereldwijde eenheid" of, in het Engels, "World Revolution". Op het Plein van Catalonië, in Barcelona, verklaarden jongeren in een algemene vergadering van de commissies : "Wij vechten niet voor een onmiddellijke overwinning, maar wel om de toekomst voor te bereiden".

Het gaat hier om een zeer belangrijke stap vooruit. Natuurlijk is deze bewustwording dat de uitgebuiten van de hele wereld in feite in hetzelfde schuitje zitten, dat ze allemaal gebrandmerkt zijn door dezelfde kapitalistische uitbuiting, dat er zonder een internationale strijd van het proletariaat geen uitweg is... dat alles wordt natuurlijk nog niet gedragen door alle proletariërs en in alle landen. In Griekenland bvb. loopt de beweging op dat punt gevoelig achter op die van de verontwaardigden in Spanje : de vele Griekse nationale vlaggen, de nationalistische en anti-Duitse slogans die de richting aangeven van de betogingen in Athene bewijzen dat. Maar in het algemeen maakt het internationalistisch gevoel een trage maar zekere opmars in de hoofden van de uitgebuiten. Jarenlang was wat men de 'globalisering van de economie' noemt voor de linkse bourgeoisie een middel om nationalistische reflexen op te wekken. In haar praatjes eiste ze de 'nationale onafhankelijkheid' tegenover die 'staatloze' markten. Anders gezegd : ze stelde de arbeiders voor zich nog nationalistischer op te stellen dan de bourgeoisie zelf ! Met de ontwikkeling van de crisis, maar ook dankzij de popularisatie van Internet, de sociale netwerken, enz., begint de proletarische jeugd de zaken om te keren. Er komt een gevoel op dat stelt dat tegenover de globalisering van de economie er geantwoord moet worden door een internationale 'globalisering' van de strijd. Tegenover een wereldwijde economische crisis en ellende, is het enige mogelijke antwoord de wereldwijde strijd.

De verantwoordelijkheid van het proletariaat van de landen van West-Europa (5)

Tot nu toe was het dus het proletariaat in Spanje dat de methodes en eisen het verst gedreven heeft die ons in de toekomst zullen toelaten ons in de strijd als klasse te verenigen, ons collectief te organiseren en stukje bij beetje een krachtsverhouding in ons voordeel op te bouwen. Dat is zeker geen toeval. Spanje is een land dat brutaal door de economische crisis getroffen wordt, maar ook en vooral is het een democratisch land van West-Europa. De proletariërs in Spanje maken deel uit van de meest ervaren bataljons door de decennia van strijd, overwinningen, nederlagen en bittere ervaringen. In de centrale landen

van West-Europa wordt de arbeidersklasse met de meest gesofisticeerde democratische valstrikken geconfronteerd. In dit deel van de wereld (en met name in de Schengenzone), bestaande uit een mozaïek van nationale staten, stelt zich het duidelijkste de kwestie van het internationalisme. Het is op het oude Europese continent, daar waar het kapitalisme ontstaan is en waar de bourgeoisie het sterkst en het meest ervaren is op ideologisch vlak, dat de uitgebuite klasse een vooruitzicht zal kunnen openen en het signaal geven voor de proletarische wereldrevolutie.

Dat houdt niet in dat de proletarische gevechten in andere delen van de wereld niets kunnen bijbrengen voor de proletariërs in West-Europa, verre van daar ! De arbeidersklasse is een internationale klasse, de klassenstrijd bestaat overal waar proletariërs en kapitaal tegenover elkaar staan. De lessen uit alle conflicten zijn waardevol voor het geheel van het wereldproletariaat, waar ze ook mogen ontbranden. In het bijzonder zal de ervaring van de strijd in de landen van de periferie steeds meer de strijd beïnvloeden in de centrale landen, zoals we met Tunesië en Egypte gezien hebben. De vastberadenheid, de voorbeeldige moed en het massale karakter van de revolte van de uitgebuiten in Tunesië en Egypte betekende een aanmoediging voor de strijd van de uitgebuiten in Spanje en in alle andere landen (bvb. in Groot-Brittannië).

Maar het proletariaat dat leeft in West-Europa draagt een bijzondere verantwoordelijkheid. Zijn 200 jaar ervaring moeten het toelaten de weg uit te stippelen voor de revolutie voor alle uitgebuiten ter wereld. Het moet erin slagen, zoals het op aarzelende wijze begint te doen, de strijdmethode voorop te stellen die als enige de gehele arbeidersklasse in staat zullen stellen zich collectief te organiseren, haar eigen lot in handen te nemen. Het moet in het bijzonder voor zijn klassebroeders in de landen aan de periferie het ware gelaat ontmaskeren van de burgerlijke democratie door haar gevaarlijkste en meest doortrapte valstrikken te vrijdelen : de democratische, reformistische, verkiezings- en vakbondssillussies.

Dit is geenszins een 'eurocentristische' visie. De wereld van de bourgeoisie heeft zich vanuit Europa ontwikkeld, ze heeft er het oudste proletariaat ontwikkeld, dat daardoor de grootste ervaring heeft opgebouwd. Het is de bourgeoisewereld die op dit kleine stuk aarde zoveel hoogontwikkelde naties heeft geconcentreerd, wat de ontplooiing van een internationalisme in de praktijk des te gemakkelijker maakt, het samenvoegen van de proletarische gevechten in verschillende landen.

Sinds enkele eeuwen heeft de geschiedenis het hart van de kapitalistische wereld gesitueerd in West-Europa. Daar zette het kapitalisme zijn eerste stappen en daar zal ook de proletarische wereldrevolutie de hare zetten.

In deze laatste maanden van strijd, van Noord-Afrika tot West-Europa, via China en de Verenigde Staten, werd eens te meer bewezen dat het proletariaat één en dezelfde klasse is over de gehele planeet, dat het in alle landen dezelfde strijd voert voor de bevrijding van de mensheid, zonder onderscheid van ras, nationaliteit of religie. Zoals Engels in 1847 schreef in zijn *Beginselen van het Communisme* : "De grote industrie heeft, alleen al doordat ze de wereldmarkt heeft geschapen, alle volken van de aarde, en met name de geciviliseerde, zodanig met elkaar verbonden, dat elk volk apart afhankelijk is van dat wat bij een ander volk gebeurt. Ze heeft voorts in alle beschaaft landen de maatschappelijke ontwikkeling zozeer aan elkaar gelijk gemaakt, dat in al deze landen bourgeoisie en proletariaat de beide doorslaggevende klassen van de maatschappij zijn geworden, de strijd tussen beide de voornaamste strijd van de dag is geworden. De communistische revolutie zal dan ook geen louter nationale revolutie zijn, maar ze zal er een zijn, die in alle beschaaft landen, d.w.z. althans in Engeland, Amerika, Frankrijk en Duitsland gelijktijdig plaatsvindt. (...) Ze zal op de overige landen van de wereld eveneens een belangrijke invloed uitoefenen en een volledige verandering en sterke versnelling betekenen van de wijze, waarop ze zich tot dan toe hebben ontwikkeld. Ze is een universele revolutie en zal zich dan ook op een universeel terrein afspelen.." ■

Proletariërs aller landen, verenigt u!

Pawel/1.6.2011

1) Lees het artikel over Syrië, p.5

2) Lees artikel over de valstrik van het apolitisme, p.3

3) Talrijke artikels in onze pers en op de site op internet gaan dieper in op de verschillende strijdmomenten waarin de uitgebuiten in deze verschillende landen de laatste maanden betrokken waren.

4) Elementen overgenomen van de Spaanse website <http://www.kaosenlared.net/>

5) Grote delen van dit gedeelte zijn overgenomen uit ons artikel "Het proletariaat van West-Europa in het centrum van de veralgemening van de klassenstrijd" dat dateert uit 1982. Dit heeft volgens ons geenszins zijn kracht en actualiteit verloren en wij raden ten zeerste aan het te lezen.

REVOLTES IN DE LANDEN ROND DE MIDDELLANDSE ZEE

Hoe sommigen bij ultralinks revoluties zien waar ze niet zijn

In verschillende publicaties van ultralinks werden de ontwikkelingen van de afgelopen half jaar in de landen rond de Middellandse Zee gekenschetst als "revolutoir". Zowel trotskisten, stalinisten, anarchisten schroomden niet om bijna elke revolutie daar (en met name die in Noord-Afrika) te beschouwen als "een revolutionaire stemming" "opstanden die uitgroeiden tot een ... revolutie" of dat er ".....een revolutie is uitgebroken". Sommigen van hen gingen nog verder, zoals de groep die de website Christianarchie (1) beheert en een "revolutie in Griekenland" zag ontstaan. Op deze titel, die een gevaarlijke stellingname inhoudt, zijn op hun website verschillende reacties verschenen waarvan we er hier enkelen aanhalen.

Een eerste reactie is die van *Siwash*: "Oproep tot revolutie in Griekenland, is een uitnodiging tot een politieke zelfmoord! Wat wordt er verstaan onder revolutie? Welke revolutie: burgerlijke revolutie of socialistische revolutie? De vraag is of een revolutionaire situatie in Griekenland bestaat? Bestaan er in Griekenland de materiële omstandigheden voor de revolutie, waarin een conflict tussen de productiekrachten met betrekking tot de productieverhoudingen in een historische confrontatie met de arbeidersklasse zijn hoogtepunt bereikt? Sociale revolutie betekent:

- Dat de armoede, werkloosheid, precariteit, enzovoort een algemeen karakter aanneemt;

- Dit betekent dat de uitgebuitenen op geen enkele manier in het verleden willen leven, maar ook de uitbuiters (de staat) niet op de oude manier kunnen regeren;

- Dat de crisis de repressieve maatregelen van de overheid versterkt en de uitgebuite massa's meer naar een historische onafhankelijke strijd leidt.

Het is van belang om te weten, dat de revolutie zonder een revolutionaire situatie niet mogelijk is. De revolutionaire situatie is het gevolg van bepaalde objectieve veranderingen in het sociale leven. De vraag is of het Griekse proletariaat onafhankelijk is, dankzij de algemene vergaderingen en de arbeidersraden. De vraag is of de internationale arbeidersklasse zijn strijd om de wereldheerschappij tot uitdrukking brengt in de strijd in Griekenland, want sociale revolutie is een bewuste aangelegenheid. De oprichting van de internationalistische partij is het resultaat van een ontwikkeling van strijd van de arbeidersklasse en haar klassebewustzijn op wereldschaal. Dan pas kan hij zijn historische rol met name 'de vernietiging van het bestaande systeem' realiseren. Wie bovengenoemde feiten ontkent, moet vooral beseffen dat hij de arbeidersklasse meevoert in een wanhopige strijd om de macht in Griekenland en tegen het Griekse (en internationale) repressie-apparaat van de bourgeoisie. Een strijd die bij voorbaat al verloren is en de "belle-fleur" van de arbeidersklasse volkomen kan vernietigen. Die neemt dus een demagogisch standpunt in. Dus welke politieke organisatie en met welke bedoeling die op dit moment de bevolking in Griekenland tot revolutie oproept, weet ik niet, maar hij nodigt wel de bevolking uit tot een politieke zelfmoord."

Tot zover de eerste reactie die terecht een aantal voorwaarden formuleert en wijst op de gevaren van iedereen die lichtzinnig omspringt met het begrip 'revolutie'.

Christianarchie vraagt zich daarop af waarom er geen revolutie in Griekenland mogelijk zou zijn: "Er zijn twee niveaus waarop men een maatschappelijk begrip als *revolutie* kan benaderen. Een wisseling van de macht, een breuk in het bestaande systeem enerzijds, en het proces op weg daartheen anderzijds. Er zijn vele gevaren op de weg in Griekenland maar dat er een revolutionair proces gaande is lijkt mij onweersprekelijk. Er zijn gevaarlijke kanten - militaire staatsgreep, militaire interventie vanwege de EU, repressie door het huidige regime, het is duidelijk. Griekenland staat niet alleen. Massale protestbewegingen zijn evenzeer aan de gang in Spanje en Italië en natuurlijk aan de overzijde van de Middellandse Zee, waar zowel in Tunesië als in Egypte radenstructuren worden gevormd "voor de volgende ronde". De kapitalistische (wan)orde breekt op het zwakste punt, en dat is binnen de EU nu Griekenland. Waarom uitsluiten dat er geen raden opgebouwd zullen worden in mogelijk betrekkelijk korte tijd? De verzetsbeweging gaat hoe dan ook toch door. Ik geef er de voorkeur aan de ontwikkeling optimistisch te bekijken tot nader order."

Arjan toont tenslotte in zijn reactie aan dat het idee van een revolutie in Griekenland onzinnig is:

"Ik ben verre van negatief, maar wil me niet laten leiden door illusies. We zijn het in ieder geval met elkaar eens dat "er vele gevaren zijn op de weg in Griekenland". Het is volkomen correct dat er "twee niveaus zijn waarop men een maatschappelijk begrip als *revolutie* kan benaderen. Een wisseling van de macht, een breuk in het bestaande systeem enerzijds, en het proces op weg daartheen anderzijds." In zijn artikel uit 1844, *Kritische nota's bij het artikel De koning van Pruisen en de Sociale hervorming*. Door een Pruis,

analyseert Marx de zin "Een sociale revolutie met een politieke ziel" en concludeert hij dat "elke revolutie de oude maatschappij ontbindt; en in die zin is ze sociaal. (Dat) elke revolutie de oude macht omverwerpt; en in die zin is ze politiek". Hij gaat verder: "Maar of het idee van een sociale revolutie met een politieke ziel nu omhaal van woorden of nonsens is, wat wel zeker is, is de redelijkheid van een politieke revolutie met een sociale ziel. Elke revolutie - de omverwerping van de bestaande heersende macht en de ontbinding van de oude orde - is een politieke daad. Maar zonder revolutie kan het socialisme geen realiteit worden."

Maar we verschillen van mening daar waar u opmerkt dat er onweersprekelijk een revolutionair proces gaande is. U bent ervan overtuigd dat er "zowel in Tunesië als in Egypte radenstructuren worden gevormd "voor de volgende ronde". Ik heb die radenstructuren niet gezien en volgens mij bent u de enige die ze gezien heeft. En vervolgens vraagt u zich, tegen de achtergrond van de protesten die gaande zijn in Italië, Spanje, doorgedooderd af waarom er ook geen raden opgebouwd zullen worden in Griekenland! In tegenstelling tot wat u suggereert kunnen we niet spreken over de eerste ronde, die een soort van voorbereiding is en daarna gevolgd wordt door een tweede ronde: in de eerste fase van de strijd, de opbouw van de radenstructuren stelt de arbeidersklasse onmiddellijk de kwestie van de dubbelmacht. Het is een proces waarbij de twee niveaus (de politieke en de sociale) tegelijkertijd plaatsvinden. Als dat niet gebeurt, dat krijgen we een situatie zoals in Spanje in de jaren '30, waar wel collectieven werden gevormd, maar waar de macht (met behulp van de top van de FAI-CNT!) in

handen bleef van de bourgeoisie. En het gevolg was dat de opstand van de arbeiders in de kiem werd gesmoord.

Het is heel terecht wat u suggereert: dat de revolutie iets is wat in meerdere landen tegelijkertijd moet plaatsvinden. Maar ik zou nog iets verder willen gaan: opdat ze kan slagen, moet de revolutie in de hele wereld plaatsvinden. Het moet en kan niet anders dan een wereldrevolutie zijn. Het kan zich onmogelijk beperken tot enkele landen, zelfs als daar "het zwakste punt" bijzit, waar volgens u "de kapitalistische (wan)orde breekt" (2)

U bent niet de enige anarchist in Nederland die beweert dat er een revolutie op het punt stond te beginnen in Griekenland. Optimistisch zijn is een goede eigenschap, illusies verspreiden is echter kwalijker. Dat kan anders (in Nederland, Griekenland en elders) inclusief gepolitiseerde minderheden binnen de klasse op het verkeerde been zetten en ertoe aanzetten activiteiten te ontwikkelen, waar de voorwaarden nog niet voor aanwezig zijn en die tot een jammerlijke nederlaag leiden. Met alle gevolgen van dien."

We zijn het dan ook helemaal eens met deze tussenkomst van Arjan ■

Wereldrevolutie

(1) <http://christianarchie.blogspot.com/2011/06/de-revolutie-in-griekenland-ervolg.html>

(2) Al in de jaren 1980, na de grote stakingsbeweging in Polen, heeft de IKS aangetoond dat Lenin geen gelijk had dat het kapitalisme op "zijn zwakste schakel" zou breken. Zie hiervoor *Internationale Revue*, Engels-, Frans- en Spaanstalige uitgave, nr. 31, vierde kwartaal 1982; en in *Internationale Revue*, 2005, nr. 17; *Kritiek van de theorie van de 'zwakste schakel': Het proletariaat van West-Europa in het hart van de klassenstrijd*

HET APOLITISME

Een gevaarlijke misleiding voor de arbeidersklasse

Het collectief *Democracia Real Ya!* ('Echte Democratie Nu!') heeft de beweging van de Verontwaardigden, zowel in Spanje, in Frankrijk als in diverse andere landen, de legitieme afkeer van de jongeren tegen de burgerlijke politieke partijen (en de corruptie van de politici) uitgebuit om een extreem gevaarlijke ideologie aan te moedigen: deze van een apolitieke houding.

Zo heeft men overal de mentors van de *Democracia Real Ya!* (DRY) kunnen aanhoren, hoe ze de beweging van de Verontwaardigden deden geloven dat hun protestbeweging tegen de gevolgen van de crisis van het kapitalisme (in het bijzonder de werkloosheid van de jongeren) een apolitieke beweging moest blijven, buiten en tegen alle partijen, organisaties en vakbonden. Overal moesten de politieke elementen dus het gebod naleven: niet het woord nemen uit naam van hun politieke groep, maar enkel als eenvoudige "burger". Iedereen die politiek actief is, werd er aldus van verdacht de beweging te willen verdelen of over te nemen ten gunste van hun eigen 'zaak'.

De onbegrensde hypocrisie van DRY bereikt haar hoogtepunt, als men weet dat er achter deze zogenaamde "apolitieke" façade, niet alleen een handvol linkse partijen van het kapitaal (Socialistische Partij, Communistische Partij, Nieuwe Anti-kapitalistische Partij, Links front, enzovoort) verbergen, maar eveneens rechtse en extreem-rechtse partijen (daar hun militanten zich in de algemene vergaderingen kunnen voordoen als "burgers, boven alle verdenking" verheven.

In feite levert de politieke demagogie en populisme van de DRY ons over aan het heilige verbond van alle gediensdige zielen met respectvolle kapitalistische "burgerzin". In werkelijkheid beogen de leiders van de DRY om de jonge proletariërs te binden aan de kar van de kapitalistische orde. Als DRY oproept tot hervorming van de kieswet in Spanje, als ze ons vraagt om te gaan stemmen en aldus goede "burgers" te blijven, als hun bedrieglijke leuzen ons oproepen te vechten tegen de "dictatuur van de banken" en ons doet geloven dat een kapitalisme mogelijk is met een "schoon", "ethisch", en menselijk gezicht, doet de DRY aan niets anders dan aan "politiek!". En deze reformistische politiek van het beheer van de economische crisis is deze van de linkse partijen van het kapitaal met hun min of meer "schone" en corrupte politici (zoals Strauss-Kahn, Zapatero, Papandréou en consorten).

Het 'a-politisme' is een pure misleiding en een gevaarlijke valstrik voor de uitgebuitenen! Deze hypocriete ideologie beoogt niet anders dan de bezitlozen hun eigen strijdmiddelen te ontnemen om hen vervolgens samen te drijven naar het terrein van de "legaliteit" van de burgerlijke "democratie".

De linkse partijen en vakbonden hebben het steeds moeilijker om hun gif te verspreiden nadat ze al zoveel aanslagen op onze klasse geleverd heeft: corporatistische of sectoriële verdelingen, infiltraties in de strijd en de algemene vergaderingen en, vooral, de reformistische en electorale illusies. De uitgebuitenen zijn be-

ziend met een steeds groter wantrouwen ten opzichte van hen, zelfs met een reflex van afwijzing; ze hebben geleerd de geur van hun gif waar te nemen. Het 'a-politisme' van het alter-mondialisme heeft dus als doel ons opnieuw op te zadelen met hetzelfde gif, maar door het eerst reukloos te maken! Het gaat dus zonder meer om een truc die uiteindelijk ten doel heeft om de proletariërs in het kader te brengen van de vijanden die officieel door hen verworpen zijn: de linkse partijen en de vakbonden!

De uitgebuite klasse mag niet vergeten dat in naam van het 'a-politisme' het fascisme in de jaren 1930 aan de macht is gekomen. Onder het mom van 'a-politisme' werden de sociale bewegingen steeds gerecupereerd door hen die zich voordoen als de enige en echte uitvinders van deze ideologie, zoals de 'alter-mondialisten' van de DRY of ATTAC.

Dat is wat we bijvoorbeeld hebben gezien in Frankrijk, bij de studentenbeweging tegen de startbanen-contracten (CPE) in de lente van 2006, waarbij vele kinderen van de arbeidersklasse, in het vooruitzicht van de presidentiële verkiezingen van 2007, werden gerecupereerd onder andere door de Nieuwe Anti-kapitalistische Partij. Zij werden afgeleid naar het stemhokje achter een eenheidsfront 'anti-Sarko'.

Om zich niet te laten 'recupereren' en verslinden door wolven in schaapsvacht moet de jonge generatie zich de leuzen te herinneren van Mei 68: "Als je je niet bemoeit met politiek, zal deze zich met jou bemoeien". Je moet je met "politiek" bezighouden! Confrontatie van politieke ideeën tijdens de algemene vergaderingen is het enige middel om onze valse vrienden te ontmaskeren, om hun valstricken te doorzien en onze strijd niet te laten inpalmen door "gespecialiseerde" politici van de onderhandeling en het gesjoemel.

De strijdende uitgebuitenen kunnen het onderscheid zien tussen de politieke groepen die werkelijk hun belangen verdedigen en zij die de rol van waakhond van het kapitaal spelen alleen zien tijdens de confrontatie en het politieke debat in de soevereine vergaderingen.

De strijd van de uitgebuite klasse tegen de uitbuitende klasse is steeds een politieke strijd geweest. Uitsluitend in deze strijd, door middel van een zo breed mogelijk debat, kunnen de uitgebuitenen een krachtsverhouding in hun voordeel opbouwen tegenover de schandalige handelingen van het kapitaal met zijn politici van allerhande pluimage. In deze politieke strijd, in de straat en in de massale vergaderingen, kunnen ze hun klasse-identiteit terugvinden, hun solidariteit ontwikkelen, hun eenheid terugvinden en vertrouwen in eigen kracht herwinnen.

De uitgebuite klasse, of ze nu loontrekend of werkloos is, is de enige politieke kracht die de wereld kan veranderen, het kapitalisme omver kan werpen en een waarachtige menselijke wereld kan opbouwen zonder crisis, oorlog of uitbiting ■

Sofiane / 29.6.2011

KLASSESOLIDARITEIT, DE ENIGE WEG NAAR EEN WAARDIGE TOEKOMST

Toch heeft deze campagne van ultralinks invloed op het bewustzijn binnen de arbeidersklasse. Haar mooie verhalen over de commercialisering van de maatschappij waarin de bankenwereld, met medeplichtigheid van Bruin I, aan de touwtjes trekt, slaan nog wel aan. De belangen van de financiële sector en de rechtse regeringsfracties van de bourgeoisie zouden volgens ultralinks hier samenvallen, waarbij de eerste er vooral op uit zou zijn hun eigen macht en invloed te vergroten en de tweede er alle belang bij heeft om de banken overeind te houden om hun privé-beleggingen veilig te stellen.

Natuurlijk kan je daarbij van deze regering Rutte niets verwachten. Want we worden nu eenmaal geconfronteerd met "een tot op het bot crimineel systeem dat met behulp van wetten (en dus overheden) in stand gehouden wordt, en dat uiteindelijk tot niets anders kan leiden dan totale onderwerping van iedereen aan die banken. Een systeem dat bovendien onze overheden en regeringen ontmaskert als collaborateurs aan deze misdaad. (...) Dit systeem zorgt ervoor dat letterlijk ALLES van waarde, dus ALLES waarvoor ooit arbeid geleverd is, en waarvoor in de toekomst arbeid geleverd gaat worden, uiteindelijk eigendom van de banken wordt." Pieter Stuurman, *De Griekse Crisis*, 10.05.2011 op www.anarchieel.com.

De democratische campagnes leiden de arbeidersklasse in het parlementaire vaarwater

De belangrijkste bedoeling van ultralinks om vast te houden aan deze analyse is om de verantwoordelijkheid van de kapitalistische staat aan het gezicht te onttrekken. Want met een regering die haar rug recht kan houden, zo houdt ze ons voor, is het helemaal niet nodig om zoveel toegevingen te doen aan de financiële oligarchieën. We kunnen ons vertrouwen stellen in de overheid. Zo probeert ultralinks in de klasse de illusies te versterken over een mogelijke oplossing van hun problemen in Den Haag: bij de regering, bij het parlement, eventueel bij de rechter. . .

De democratische staat, de 'overheid', kan volgens ultralinks niet beschouwd worden als de werkelijke schuldlige voor de ellende, want de 'overheid': dat zijn wij. Dat zijn niet alleen 'onze plichten', maar ook 'onze rechten'. Want dat we rechten hebben, dat is zeker, want we leven toch in een rechtsstaat. Anders hadden we geen democratie. Zo is de cirkelredenering rond.

- Naar aanleiding van het geweld tegen de 1 mei demonstratie van in Utrecht in 2011 schreef Socialistisch Alternatief: "Demonstratie-recht is een burger-recht!"; 12.05.2011.

- Na deze harde botsingen met het repressie-apparaat in Utrecht, stelde de organisatie ervan onder meer: "De politiek stelde belachelijke eisen die regelrechte inperkingen op ons demonstratierecht waren". verklaring van het 1 mei 2011 collectief op <http://www.1mei.org/2011>.

- Op zijn weblog deed Peter Storm ook nog een duit in het zakje: "Politieoptreden tegen antifascisten is schending democratische rechten" Rooieravotr, 3 maart 2009.

Zelfs sommige anarchisten weten tegenwoordig goed te verwoorden hoe de burgerlijke staat door hen ervaren wordt:

- "Je kunt drie soorten recht onderscheiden: gewoonterecht, dat in de regel ongeschreven is; gekozen recht, dat geschreven is door de rechtsgegoten zelf; en bevolen recht, het door een overheid aan de onderdanen opgelegde recht." *Als kritische theorie blijft het anarchisme altijd overeind staan*; interview met de anarchist Thom Holterman, P'tje, 28 februari 2003

- Naar aanleiding van een bijeenkomst over illegale migratie schrijft de verslaggever: "In de discussie die volgde was met name de rode draad: "Hebben acties effect, en waar komt de behoefte van de overheid vandaan om zo'n negatief beeld te schetsen van vluchtelingen?" AAGU bij discussiebijeenkomst over illegale migratie; 3 oktober 2009.

In de mate waarin de noodzaak tot ontwikkeling van de solidariteit over de grenzen van de landsgrenzen en naties heen, in dezelfde mate wordt de democratische staat door ultralinks wordt steeds meer in bescherming genomen. Zelfs stromingen binnen het anarchisme, die de marxisten altijd hebben verweten de staat niet echt te willen vernietigen, spreken tegenwoordig steeds meer over 'overheid' in plaats van burgerlijke staat.

De klassesolidariteit over de grenzen van de sectoren en bedrijven heen

In maart schreven we (in Wereldrevolutie nr. 124) nog dat: "Ondanks een opkomende woede hier en daar, wordt de algemene tendens momenteel vooral gekenmerkt door voorzichtigheid en een houding van 'eerst de kat uit de boom kijken'. (...) De reacties van de arbeiders laten zien dat ze op dit moment nog niet in staat te zijn als een eenheid, als een klasse, op te treden die voldoende de kracht ontwikkelt om de bezuinigingen te keren. Maar de situatie kan snel omslaan onder invloed van de internationale gebeurtenissen en door de impact van de strijd onder de studenten en jongeren."

De situatie is volop aan het omslaan. De geest van de strijd is duidelijk anders dan die van het begin van dit jaar. De strijdbaarheid in de hele klasse heeft een stap vooruit gemaakt: er is minder angst in de klasse. Dat hebben de thuiszorgmedewerkers van Viva! Zorggroep (1) in de afgelopen maanden duidelijk laten zien. Dat biedt perspectieven voor de komende periode. Dit is de weg waarop de arbeidersklasse in Nederland voort moet gaan. Belangrijk is dan echter wel dat ze ook probeert een stap vooruit te maken op het vlak van haar democratische illusies, haar vertrouwen in eigen kracht en haar identiteit als klasse van loonarbeiders tegenover het kapitaal.

De vakbonden hebben aangekondigd dat ze acties gaat voeren met de rijks- en gemeenteambtenaren, met de chauffeurs van het openbaar vervoer van de grote steden, met de werkers bij de sociale werkplaatsen, enzovoort. De hele gezondheidssector, met de thuiszorg voorop, laat opnieuw geluiden van protest horen. Maar de bourgeoisie, middels de vakbonden, zal natuurlijk proberen de reacties van elkaar te scheiden, en iedere poging tot éénmaking van de strijd tussen de verschillende sectoren tegen te gaan. Ultralinks zal proberen de protesten in de 'vertrouwde banen' van het parlementarisme te voeren.

Ze zullen proberen de rijksambtenaren, zoals die van de Belastingdienst, de Rijksoverheid, en UWV uit te spelen tegen de privé- c.q. geprivatiseerde sectoren. We hebben daar begin augustus al een klein voorbeeld van gezien. Terwijl de pas geformeerde "Wij zijn de Thuiszorg" uit Breda opriep om met z'n allen naar Utrecht te gaan, werd deze oproep enkele dagen later door de AbvaKabo doorkruist door de thuiszorgmedewerkers 'vast te ketenen' aan twee informatiebijeenkomsten in Breda die op dezelfde dag plaatsvonden.

Het begin van de manoeuvres van deze herfst wordt gevormd door een pleindemonstratie georganiseerd door 'Verontwaardigd Nederland' (2). Maar we kunnen ons niet tevreden stellen met zo'n 'pretenteloze' protestbijeenkomst. We zullen het initiatief in eigen hand moeten nemen. Zelf de strijd aangaan en ons in de beweging organiseren als uitgebuitenen, onderdrukten, precareren, werklozen van dit systeem, die proberen hun strijd te verenigen over de grenzen van de sectoren en bedrijven heen ■

Dixoff / 05.09.2011.

(1) Zie de "Solidariteitverklaring met de medewerkers van de Viva! Zorggroep in IJmond en in Haarlem Viva!", onderschreven door zowel de ASB, de KSU als de IKS.

(2) 'Samen Sterk' (de AbvaKabo), Chronisch Zieken en Gehandicaptenraad (ZG), en de 'Walk of Shame Tour' (Een bundeling van ultralinkse groepen en burgerinitiatieven), waar 'Rekening Retour' zich inmiddels bij heeft aangesloten.

HET CHINESE MIRAKEL

De keerzijde van de medaille

Achter het zogezegde 'mirakel' van de Chinese groei verbijst zich een werkelijkheid die niets aantrekkelijks te bieden heeft. Ze is zo weinig aantrekkelijk dat de heersende klasse en de media, die haar ten dienste staan, haar compleet verborgen houden. In het land waar het buskruit uitgevonden werd, staat de toestand echt op ontsploffen!

Sinds begin juni breken in het zuiden van het land geweldadige protesten uit, waarin de migranten, die van het platteland komen (mingongs), het aan de stok krijgen met de politie en soms ook met het leger. Blijkbaar was een confrontatie tussen een koppel bescheiden rondtrekkende verkopers afkomstig uit Sichuan en de 'hengguan' (zoiets als onze lokale politieagenten, die hartgrondig vervalschuwd worden) in de stad Xintang de aanleiding tot deze golf van woede. Onder het voorwendsel dat clandestiene verkoop illegaal is, wilden de politiemannen het koppel wegsturen en zouden daarbij de jonge vrouw, die zwanger was, hard aangepakt hebben. Onmiddellijk heeft de massa mensen, die erbij stond, zich gegroepeerd en heeft ze haar woede geuit tegen dergelijke optreden. In een klimaat dat explosief gemaakt wordt door de toestand die in het land heerst, liep de beweging snel uit op een rel. Volgens het officiële nieuwsagentschap Nieuw-China gooiden honderden mensen bakstenen en flessen naar de politiemannen. In de dagen daarna bleef de situatie in de regio van Xintang gespannen, ondanks de massale interventie van de politie, gesteund door pantserswagens, de sluiting

van wegen voor het verkeer en de aanhouding van 25 personen. Talrijke betogers bleven actief en (volgens de site *Radio Free Asia*) de vrijlating van hun 25 aangehouden makers vragen.

Dit verschijnsel is geen alleenstaand feit. Verre van. Voor de overgrote meerderheid van het Chinese volk en in het bijzonder voor de arbeiders die naar de grote steden getrokken zijn in de hoop daar werk te vinden, zijn de levensomstandigheden steeds minder draaglijk. Binnen de muren van 'de fabriek van de wereld' lijken het cynisme en het misprijzen van de kapitalistenklasse voor de arbeiders, net zo goed als elders, geen grenzen te kennen. Onlangs vroeg een Chinese arbeider dat hem zijn onbetaalde loon zou uitbetaald worden. In plaats daarvan kreeg hij, in naam van zijn baas, een messteek toegediend! De laagheid van die afschuwelijke daad heeft zonder twijfel het gevoel van revolte aangewakkerd, dat zich geleidelijk aan over het land uitbreidde. Maar die feiten volstaan niet om de diepere oorzaken te begrijpen van de explosieve aard van het sociale klimaat. In een artikel in *Les Echos* van 15 juni lezen we bijvoorbeeld: "Plaatselijke problemen hebben de neiging uit de hand te lopen als gevolg van de groeiende ongerustheid, die gewekt wordt door andere kwesties zoals de inflatie, legt de analist Russell Leigh-Moses, werkzaam in Peking, uit aan AFP. (...) De inflatie in China bereikte in mei haar hoogste peil in bijna drie jaar, en de stijging van de prijzen is potentieel explo-

sief. Talrijke categorieën Chinezen ondergaan volop de gevolgen van de prijsstijgingen, onder meer de boeren, de gepensioneerden en de arbeiders-migrantten." Tegenover die diepe malaise moet de staat grote middelen inzetten om een schijn van stabiliteit te bewaren in de regio die een jaar geleden al overspoeld werd door een reeks stakingen en betogingen (1). Op de website *Rue '89* verduidelijkt een goed gedocumenteerd artikel van 14 juni 2011: "ook al hebben ze loonsverhogingen gekregen en in sommige gevallen een relatieve verbetering van hun werkvoorwaarden, dan blijft hun situatie toch weinig bijzondervwaardig". En tot slot verklaart Jeffrey Crothall, woordvoerder van de NGO *China Labor Bulletin*: "Ze hebben zeer zware werkuren en leiden onder discriminaties. Het klopt dat door het gebrek aan arbeidskrachten de arbeiders in sommige sectoren meer onderhandelingsvermogen gewonnen hebben. Maar in vele plaatsen worden ze nog zeer slecht behandeld door hun bazen die vaak weigeren hen te betalen. En wat de loonsverhogingen betreft: het effect daarvan wordt grotendeels tenietgedaan door de inflatie."

Alles bij elkaar toont de werkelijkheid van het 'Chinese mirakel' ons een stap verder in de veralgemening van de ellende ■

Maxime / 24.06.2011

1)Zie RI nr. 415 en RI nr. 422. Deze artikelen zijn te lezen op onze Internetsite.

TERREUR IN SYRIË

Het risico van een verergering van de chaos

In het verlengde van de lenteopstanden in de Arabische landen, ging de Syrische bevolking medio maart eveneens de straat op om het vertrek te eisen van haar opperste leider en voor een 'democratische' regime. Deze beweging onder het volk, die haar buik meer dan vol heeft van de steeds ondraaglijkere levensomstandigheden die hen worden opgelegd door de junta - de navolger van het regime van Hafez-al-Assad, 'de woestijnvos', en vader van de huidige dictator - wordt sedertdien onophoudelijk beantwoord met een geweld-dadige repressie. Tot nu toe zijn er 1600 doden, men weet niet hoeveel gewonden, en 12.000 vluchtelingen, die hoofdzakelijk naar Turkije maar ook met honderden naar Libanon zijn gevlucht. Deze blinde repressie wil terreur zaaien en ten overstaan van de wereld duidelijk laten zien dat Bachar al-Assad vast van plan is om, ondanks alle tegenkanting, te blijven zitten. De water-, elektriciteit- en voedselvoorziening wordt in hele dorpen en stadjes, 'als voorbeeld', dat wil zeggen zomaar, afgesneden. En terwijl de inwoners op hun vlucht voor het machtsmisbruik door de Syrische soldatenbendes worden omgebracht. De 'opstandige' steden worden gebombardeerd. De toevlucht tot folterpraktijken, voorheen al dagelijkse kost, neemt nu afschuwelijke proporties aan. Laten we niet vergeten dat het juist die praktijken waren, waar vijf kinderen aan blootgesteld werden die, medio maart, mede het lont hebben aangestoken van de volksofstand. De ordrestrijdkrachten schieten er tijdens de betogingen systematisch op los. In de buitenwijken van Damascus nemen de wraakacties van het leger in intensiteit toe of liggen de inwoners onder het vuur van sluipschutters, die voor de gelegenheid gekruteerd zijn. De situatie is zelfs zo afschuwelijk geworden dat militairen blijken te deserteren. Deze desertie wordt in bloed gesmoord, zoals op 5 juni van Jisr Al-Chouhour waar het er naar uit zag dat 120 deserteurs door het leger zelf werden omgebracht. De regering heeft zich natuurlijk gehaast om deze moorden op de rekening van "de gewapende terroristen te zetten die overal chaos zaaien". Dit is trouwens het voorwendsel dat, in zijn toevlucht tot repressie, voortdurend door het Syrische regime wordt gebruikt. Het doet ons al gauw denken aan de Verenigde Staten en zijn bondgenoten om de oorlog in Irak en in Afghanistan te rechtvaardigen, aan Rusland in Tsjetsjenië, enzovoort.

Momenteel speelt de Syrische staat de kaart van de verwar- ring. Terwijl de repressie onverbiddelijk tot heel het land wordt uitgebreid, belooft Bachar al-Assad voor 10 juli hervormingen, een hervormingsprogramma waarvan nog geen enkele regel officieel op werd papier gezet. Gezien de rampzalige economische situatie kan men zich afvragen wat hij anders zal kunnen bieden dan nog meer kogels voor de demonstranten. Bovendien, in een poging om elke tegenstand beter de mond te snoeren, probeert hij betogingen ten gunste van zijn persoon te organiseren, maar waarvan men niet goed weet of de deelnemers er echt vrijwillig aan deelnemen. Net zoals ten tijde van de massale manifestaties 'ter ere' van het stalinisme met het geweer in de rug; een stalinisme waarmee zijn vader, tijdens 'de Koude Oorlog' die de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie tegenover elkaar plaatste, lang heeft geflirt. Op 26 juni werd in Damascus zelfs een schijnbijeenkomst van 'tegenstanders' van het regime belegd, onder welwillend toezicht van de ordrestrijdkrachten. Geen reden echter voor deze laatste om niet langer een hele bevolking 'tegenstanders' af te tuigen en te vermoorden. Dat alles lokt niemand, maar maakt het mogelijk om tijd te winnen.

Syrië dreigt eveneens en vooral de kaart te spelen van de uitbreiding van de chaos tot de ganse regio. De massale mobilisatie van het leger aan de Turkse grens, zijn brutale militaire expedities in dorpen, steeds dichterbij de grens met Turkije, terwijl deze zone verre van het epicentrum van de opstand is, zijn een duidelijk bericht van al-Assad aan de ganse 'internationale gemeenschap': geen inmenging of ik zaai wanorde. Terwijl Turkije zijn handen reeds vol heeft aan de gebieden die grenzen aan Iraaks en Iraans Kurdistan, terwijl het Turkse staatshoofd, Erdogan, zich ongerust maakt over een oplaaient conflict aan zijn grenzen met Syrië en de reële humanitaire ramp die daar het gevolg van is, dreigt Damascus om het lont aan te steken en een nieuw front van militaire spanningen te openen. In dit steekspel staat Syrië in een machtspositie want de Turkse staat kan zich niet de minste uitlijder veroorloven, en ziet zich verplicht, ter verdediging van zijn eigen belangen, om de imperialistische orde ten noorden van het Midden-Oosten te handhaven. Hetzelfde geldt voor de druk die wordt uitgeoefend op Libanon. Door middel van de aanvallen op Kseir, in het gebied van Syrië dat grenst aan de Golanhoogte, maakt Damascus haar historische aanspraak bekend op het gebied dat reeds sinds de jaren 1970 oorzaak is geweest van tientallen jaren van oorlog en moordpartijen. En achter Libanon, schuilt nog

een enorm probleem, namelijk Israël, dat zich onlangs hard heeft opgesteld met betrekking tot de Palestijnse kwestie en Libanon. Door spanningen in het zuiden van zijn territorium op te wekken, dreigt Syrië ook daar met een verergering van de oorlogsspanningen, die zonder twijfel meer gevolgen zullen hebben, alleen al door het feit dat het Israëlische staatshoofd, Netanyahu, een uitgesproken provocerend anti-Arabisch en anti-Palestijns beleid voert.

De ontwikkelde landen (Duitsland, Groot-Brittannië, Frankrijk en Portugal), waarvan sommige reeds een maand geleden bij de VN 'een voorstel' hebben ingediend om tot een oplossing te komen, hebben goed begrepen dat men de situatie met handschoenen moest aanpakken. Want achter de potentiële chaos, die een verandering van regime in Syrië met zich kan meebrengen, dreigt de ganse regio immers plotseling terecht te komen in een ergere en oncontroleerbare barbaarendom. Daarbij denken zij natuurlijk niet aan de bevolkingen noch aan hun welzijn, maar gaat het hen erom te proberen een zeer gevaarlijke situatie in bedwang te houden... gevaarlijk voor hun verschillende imperialistische belangen in de regio. Dat verklaart waarom al deze gepatenteerde 'mensenvrienden' in de wandelgangen op de borst kloppen (1) maar zonder te ver te gaan, want zij weten dat een militaire tussenkomst in Syrië een doos van Pandora open, waarvan de afloop, met een stevig en goeiefend Syrisch leger tegenover hen, meer dan onzeker is.

Niemand kan de toekomst voorspellen die voor bevolking van Syrië is weggelegd, en of de westerse staten, zoals Amerika dat 'de oppositie' sinds jaren ondersteunt, zich zullen inmengen. Waar geen twijfel over bestaat is dat de huidige ontwikkeling van de situatie in dit land en, zoals bepaalde commentatoren beweren, al of niet het directe resultaat van de actie van de Verenigde Staten, het centrum zal zijn van een gevecht tussen grote en kleine imperialisten, waarvan de bevolking de kosten zal mogen betalen. De formele tegenstand tegen elke tussenkomst door Rusland en China binnen de VN is een voorafspiegeling ervan. En, ongeacht het kamp dat de ene of de andere verdedigen, gaat het er slechts over om hun pionnen vooruit te schuiven en hun eigen belangen te beschermen, en niet om het lot van al degenen te verbeteren die de ellende en het geweld van de staatsrepressie ondergaan ■

Wilma / 28.06.2011

1) Men kan hier gewag maken van de brief gericht aan de Veiligheidsraad van de VN, die onder meer werd ondertekend door Woody Allen, Umberto Eco, David Grossman, Bernard-Henry Levy, Amos Oz, Orhan Pamuk, Salman Rushdie en Wole Soyinka. Van al deze ondertekenaars, wier goede bedoelingen we niet in twijfel trekken, moet men die van Bernard-Henry Levy toch naar waarde schatten, wiens 'filosofische' werk al 20 jaar daarin bestaat om (op de diverse televisiekamalen) het Westen aan te sporen om zich te ontdoen van allerlei 'gespuis': Serviërs, Albanese, Irakezen, Afghanen (aanhangers van Al-Qaïda en de Taliban) en nu Syriërs.

GRIEKENLAND

Woede-uitbarstingen en groeiende ellende

De ellende en het onrecht in Griekenland staan op het punt eenvoudigweg ondraaglijk te worden in de ogen van de uitgebuitenen. De soberheidsplannen, een voor een ongehoorlijk brutaal, volgen elkaar met een hels ritme op. Elke nieuwe regeringsmaatregel met het oog tijdelijk het bankroet van het land af te wendelen, betekent in werkelijkheid een zoveelste nieuwe opoffering voor heel de bevolking. En ondanks alles duikt de nationale economie steeds meer de dieperik in. Met als resultaat, de uitbarsting van de ellende en de woede!

Een land als symbool van het historisch bankroet van het kapitalisme

Het land bezwijkt onder de schulden. De staat, de banken en de bedrijven staan op de rand van de verstikking. En alle maatregelen die genomen worden door de socialistische regering van Papandreou om een ingebrekestelling van betaling te vermijden, verergerden de situatie alleen maar en kondigen een nog pijnlijkere toekomst aan. Om vers geld te verkrijgen van de Europese Unie, want de staat zou eenvoudigweg zonder vers geld niet meer kunnen functioneren, worden de werk- en levensomstandigheden van de bevolking letterlijk opgeofferd. Het aantal ambtenaren daalt voortdurend, net zoals de lonen. De ouderdomspensioenen, de werklozen- en sociale bijstand, de hulp bij de gezondheidszorg zijn aan het wegwijnen. Maar deze explosie van ellende drijft het land enkel dieper de recessie in, wat op zijn beurt... de schulden verzwart! Het is een vicieuze cirkel waaruit Griekenland niet uit kan komen.

De Griekse bourgeoisie wijst met een beschuldigende vinger naar het IMF, de Europese Unie, de rating-agentschappen, Duitsland... Ze wil doen geloven dat zij, en enkel zij, verantwoordelijk zijn voor deze rampzalige economische toestand. In de rest van de wereld daarentegen, wordt net het tegendeel verkondigd: Griekenland zou zich in een 'uitzonderlijke', 'buitengewone' situatie bevinden door de laksheid van haar leiders, door de veralgemeende corruptie van de Griekse maatschappij (fiscaal bedrog wordt voorgesteld als een nationale sport) en door de luiheid van de Griekse werknemers (volgens een uittaling van de Duitse kanselier Angela Merkel). Deze leugenachtige en weerzinwekkende propaganda kent een zeker succes, aangezien bij de betogingen in Athene het nationalisme dikwijls op de spits wordt gedreven. (de Griekse vlaggen wapperen over de optochten, slogans als "IMF rot op!" of "Duitsland rot op!", worden gescandeerd), en in andere landen zoals Duitsland wordt het idee van "wij zien niet in waarom wij voor de Grieken zouden betalen", onder de bevolking verspreid. Anders gezegd, de heersende klasse zet de uitgebuitenen tegen elkaar op!

In werkelijkheid, staat Griekenland symbool voor het historisch bankroet van het kapitalisme. Vanuit economisch gezichtspunt, geeft het de richting aan die de andere nationale economieën, één na één gaan inslaan. In afzienbare tijd zal Spanje ook die weg opgaan.

De strijd vindt inspiratie bij die van de 'Verontwaardigden' in Spanje

Ook al is het nationalisme een gif dat de arbeiders in Griekenland in het bijzonder raakt, toch zijn er stilaan krachtlijnen die zich in de beweging beginnen af te tekenen.

Het is vooral de geprecarieerde jeugd die over de nationale grenzen heeft weten te kijken om zich te inspireren op de beweging van de *Verontwaardigden* in Spanje. Vanaf einde mei zijn duizenden *Aganaktismeni* (het Griekse woord betekent zowel verontwaardiging als woede) (1), op het Syntagma-plein samen gekomen om te discussiëren en de strijd collectief aan te pakken. Zoals in Spanje, is het kenmerk van deze beweging ook daar, het enorme wantrouwen tegenover de partijen (in het bijzonder de Socialistische Partij, die aan de macht is) en de vakbonden (de GSEE, de belangrijkste nationale vakbond, die zelfs aangeklaagd wordt als een agent van de bourgeoisie). De gelijkis met het nadenken dat door de hoofden gaat van de geprecarieerde jeugd in Spanje en Griekenland, is treffend. Op 25 mei bijvoorbeeld, was er op het Syntagma-plein een drie uur durende discussie, waarop 83 personen hun mening hebben gegeven. Bepaalde tussenkomsten hebben gewezen op het belang van de zelf-organisatie van de arbeidersklasse en op de noodzaak van een revolutionaire strijd. Deze rijping en overdenking is erg veelbetekenend, ook al wordt ze nog maar door een kleine minderheid verwoord. Het simpele feit dat bepaalde mensen het aandurven om in het openbaar uittalingen te doen ten gunste van de revolutie, onthult dat het klimaat aan het veranderen is. Ze vinden de moed om, zeker nog op een vage manier, lijdop te zeggen wat een goed aantal denkt. Trouwens, in zowat alle bijeenkomsten van de *Verontwaardigden* in Europa, in Griekenland net zoals in Spanje, in Frankrijk net zoals in Groot-Brittannië, zijn deze tussenkomsten die oproepen tot zelfstandige-organisatie van de massa's en voor de afschaffing van het kapitalisme dikwijls diegene die het meeste applaus krijgen.

Griekenland is dus geen geval apart! De crisis die daar in alle hevigheid woedt schudt heel het kapitalistische wereldsysteem door elkaar. En de strijd die zich ontwikkelt is een van de vele radertjes in het raderwerk van de strijd van de arbeidersklasse op wereldvlak ■

Laurence / 1.07.2011

(1) En de woede is des te groter omdat de armoede vergezeld gaat van een wrede en moorddadige repressie.

sche gelijkheid tussen kapitalisten en tegen de voorrechten van de adel; de 'broederschap' werd geïnterpreteerd als de harmonie tussen het kapitaal en de arbeid, dat wil zeggen: de onderdrukking van de uitgebuit door de uitbuiters. Voor de arbeiders van de Commune betekende 'vrijheid, gelijkheid en broederschap' de afschaffing van de loonslavernij, de uitbuiting van de mens door de mens, van de maatschappij die opgedeeld was in klassen. Dit perspectief op een andere maatschappij, dat reeds door de Commune werd aangekondigd, vind men terug in de wijze waarop de arbeidersklasse in staat was om het sociale leven in deze twee maanden te organiseren. Want wat aan deze beweging haar werkelijke klasseaard verleende waren de economische en politieke maatregelen die door het Parijse proletariaat genomen werden en niet de ordewoorden uit het verleden, waarvan het zich bediende.

Zo deed de Commune haar macht gelden door, twee dagen na haar uitroeping, onmiddellijk de staat bij de keel te grijpen door het aanvaarden van een hele reeks van politieke maatregelen: afschaffing van de zedenpolitie, van het staande leger en van de dienstplicht (de enige erkende gewapende macht was de Nationale Garde), afschaffing van alle staatsadministratie, de verbeurdverklaring van de goederen van de geestelijkheid die tot openbaar bezit verklaard werden, de vernietiging van de guillotine, gratis en verplicht onderwijs, enzovoort ... zonder de verschillende symbolische maatregelen mee te rekenen, zoals het herhalen van de Vendôme-zuil, het boegbeeld van het chauvinisme van de heersende klasse en opgericht door Napoleon I. Op diezelfde dag bevestigde de Commune haar proletarisch karakter door te verklaren dat "de vlag van de Commune die van de Universele Republiek is". Het beginsel van het proletarisch internationalisme wordt vooral duidelijk aangetoond door het feit dat de vreemdelingen, die worden verkozen in de Commune (zoals de Pool Dombrowski, verantwoordelijk voor de defensie, van de Hongaar Frankel, belast met tewerkstelling), worden bevestigd in hun functies.

En van alle politieke maatregelen was er in het bijzonder één die het idee logenstrafte als zou het Parijse proletariaat in opstand gekomen zijn voor de verdediging van de democratische republiek: de permanente afzetbaarheid van de leden van de Commune voor de algemene vergadering die hen gekozen had. Zo werd in dit beginsel van afzetbaarheid dat, heel lang voor de Russische Revolutie van 1905, met het ontstaan van de arbeidersraden - deze "uiteindelijk gevonden vorm van de dictatuur van het proletariaat", zoals Lenin zei - door het proletariaat gebruikt werd bij de machtsovername eens te meer de proletarische aard van de Commune bevestigd. De burgerlijke dictatuur, waarvan de democratische staat slechts de meest verdefelijke vorm is, concentreert inderdaad alle staatsmacht van de uitbuitende klasse in de handen van een minderheid om de overgrote meerderheid van de producenten te onderdrukken. Het beginsel van de permanente afzetbaarheid is de voorwaarde opdat geen enkele machtsinstantie zich zou opdringen aan de maatschappij. Enkel een klasse, die zich richt op de afschaffing van elke overheersing van een minderheid van onderdrukkers van de hele maatschappij, kan deze vorm van gezagsuitoefening ter hand nemen.

Omdat deze politieke maatregelen, die genomen werden door de Commune, duidelijk haar proletarische aard tot uitdrukking brachten, konden deze economische maatregelen, hoe beperkt ook, slechts de kant opgaan van de verdediging van de belangen van de arbeiders: gratis huur, afschaffing van de nacht arbeid voor bepaalde beroeps categorieën, zoals de bakkers, afschaffing van de boetes door de bazen en inhoudingen op de lonen, heropening en beheer door de arbeiders zelf van gesloten ateliers, vergoeding van de leden van de Commune op basis van een arbeidersloon, enzovoort.

Het is duidelijk dat de wijze van organisatie van het sociale leven niet de richting uitging van de 'democratisering' van de burgerlijke staat, maar van zijn vernietiging. En het is wel degelijk die fundamentele les die door de Commune aan de heel toekomstige arbeidersklasse werd meegegeven. Het is deze les die het proletariaat in Rusland, onder de impuls van Lenin en de Bolsjewiki, in 1917 op een nog duidelijkere manier in praktijk zou brengen. Zoals Marx reeds aanstipte in 1852 in *De 18e Brumaire van Louis Bonaparte*: "Alle politieke revoluties tot op heden hebben er enkel toe bijgedragen om de staatsmachine te perfectioneren in plaats van haar te breken". Alhoewel de voorwaarden voor de omverwerping van het kapitalisme nog niet vervuld waren, kondigde de Commune, als laatste revolutie uit de 19e eeuw, reeds de revolutionaire bewegingen aan uit de 20e eeuw: zij toonde in de praktijk dat "de arbeidersklasse de kant-en-klare staatsmachinerie niet eenvoudig in bezit kan nemen en deze voor haar eigen doeleinden in beweging zetten. Want het politieke instrument van haar onderwerping kan nooit als politiek instrument dienen voor haar ontvoogding" (Marx, *De Burgeroorlog in Frankrijk*)

Tegenover de proletarische dreiging ontketent de bourgeoisie haar bloeddorstige furie

De heersende klasse kon niet aanvaarden dat het proletariaat het had aangedurfd om tegen haar orde in opstand te komen. Om die reden had de bourgeoisie zich bij de herovering van Parijs, niet alleen tot doel gesteld om haar gezag in de hoofdstad te herstellen, maar vooral om een aderslating te veroorzaken in de rijen van de arbeidersklasse, die haar nog lang zou heugen. Om de Commune te verpletteren was er, vanaf de eerste dagen van april, een heilige alliantie gevormd tussen Thiers en Bismarck, wier troepen de forten

van het noorden en het oosten van Parijs bezetten. Zo toonde de bourgeoisie reeds in die tijd haar capaciteit om haar tegenstellingen naar de achtergrond te schuiven om haar klassenvrijd te kunnen confronteren. Deze samenwerking tussen het Franse en het Pruisische leger maakte het eerst en vooral mogelijk om een dubbel cordon sanitaire te leggen rond de hoofdstad. Op 7 april maakten de troepen van Versailles zich meester van de forten ten westen van Parijs. Geconfronteerd met de verwoede tegenstand van de Nationale Garde, verkreeg Thiers het van Bismarck gedaan om de 60.000 Franse soldaten vrij te laten, die krijgsgevangen gemaakt waren in Sedan, en dat gaf de regering van Versailles vanaf begin mei een beslissend overwicht. In de eerste helft van mei stortte het zuidelijke front in elkaar. Op de 21e drongen de troepen van generaal Gallifet in het noorden en het oosten Parijs binnen, dank zij de bres die geslagen was door het Pruisische leger. Toen ontketende zich heel de bloeddorstige furie van de bourgeoisie. Gedurende acht dagen woedden er gevechten in de arbeidersbuurten; de laatste strijders van de Commune zouden vallen als vliegen op de hoogten van Belleville en van Ménilmontant. Maar de bloedige repressie van de Communards hield daarmee niet op. De heersende klasse moest nog kunnen genieten van haar triomf en liet haar wraakzucht los op een ongewapend en verslagen proletariaat, op het vuige 'uitschot', dat het lef had gehad om tegen haar klasse-heerschappij in opstand te komen. Terwijl de troepen van Bismarck de orders kregen om

Het kommunisme is geen mooi ideaal...

... maar een materiële noodzaak
... maar staat op de dagorde van de geschiedenis (I en II)
De nederlaag van de Russische revolutie begrijpen

**Internationale
Kommunistische
Stroming**

nl.internationalism.org

DE COMMUNE VAN PARIJS

geen enkele vluchteling te laten ontkomen, beginen de hordes van Gallifet massale afslachtingen van weerloze mannen, vrouwen en kinderen: bij honderden werden ze, met machinegeweren en zelfs van dichtbij, koudweg vermoord

De bloedige week liep uit op een onnoemelijke slachtpartij die meer dan 20.000 doden eiste. Daarna volgden de massale arrestaties, de terechtstelling van gevangenen die als 'voorbeeld' dienden, de deportaties naar de strafkolonies en de plaatsing van honderden kinderen in verbeteringsgestichten.

Zo heeft de bourgeoisie haar orde weten te herstellen. Zo reageert zij wanneer haar klassendictatuur wordt bedreigd. En diegenen die de Commune hebben onderdompeld in een bloedbad, zijn niet de enkel de meest reactionaire sectoren van de heersende klasse. Het waren de republikeinse en 'democratische' fractie, met hun nationaal parlement en haar liberale parlementariërs, die de verantwoordelijkheid droegen voor deze slachtpartij en deze terreur, en door het vuile werk toe te vertrouwen aan de koningsgezinde troepen. Dit grote wapenfeit van de democratische bourgeoisie mag het proletariaat nooit vergeten.

Met de verplettering van de Commune, die leidde tot de opheffing van de Eerste Internationale na 1972, slaagde de bourgeoisie er in om de arbeiders van de hele wereld een nederlaag toe te brengen. En deze nederlaag was bijzonder schrijnend voor de arbeidersklasse in Frankrijk, omdat zij na deze tragedie niet langer op de voorgrond stond in de strijd van het proletariaat, zoals dat het geval was geweest sedert 1830. Deze voorhoederol zou het proletariaat van Frankrijk pas terugvinden in de massale stakingen van mei 1968 die, na veertig jaar van contra-revolutie een nieuw perspectief openden en meteen de historische heropleving vormde van de klassengevechten. En dat was geen toeval: door, alhoewel tijdelijk, zijn rol van baken, terug op te nemen die zij een eeuw lang had opgegeven, toonde het al zijn vitaliteit, zijn kracht en de diepgang van deze nieuwe periode van de historische wereldwijde strijd van de arbeidersklasse voor de omverwerping van het kapitalisme.

Maar deze nieuwe historische periode, die met mei 1968 begon, vond, in tegenstelling tot de Commune, plaats op een moment waarop het proletarische revolutie niet alleen een mogelijkheid maar ook een noodzaak is geworden. Het is juist die vitaliteit en die kracht van het proletariaat, evenals wat er vandaag op spel staat, wat de bourgeoisie kost wat kost wil verdoezelen via haar leugenachtige campagnes, haar vervalsingen en pogingen om de aard van de revolutionaire ervaringen uit het verleden van hun werkelijke inhoud te ont-

doen ■

Avril / naar RI nr. 202, 06.1991.

1. Deze kanonnen waren in feite aangekocht met geld van leden van de Nationale Garde.

2. Het feit dat de Commune, vanaf haar uitroeping, de rode vlag liet waaien in plaats van de driekleur, het zinnebeeld van de nationalistische ideologie van de bourgeoisie, onthult het proletarische en niet het vaderlandslievende karakter van deze beweging. Men moest wachten tot de jaren 1930 voordat, met het verraad van de communistische partijen, de Stalinisten (en vooral de PCF) de vlag van het proletarisch internationalisme zouden besmeuren door haar te kruisen met de nationale vlag van de bourgeoisie.

Lees ook online op Internationalism.org

- * Anton Pannekoek: Zijn onmiskenbare betekenis voor de historische strijd van het proletariaat.
- * Kommunistische Linkerzijde en internationalistisch anarchisme (deel I, II en III, debat)
- * De salmonellabacterie, de vogelgriep, de Q-koorts ... De crisis van het kapitalisme in de intensieve veehouderij
- * Wat gebeurt er in het Midden-Oosten? Punten voor een debat over de gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten
- * Weg met de nieuwe oorlog in Noord-Afrika! (pamflet van de KRAS overgenomen door de ASB).
- * Bloedige repressie in Tunesië en in Algerije: Internationale solidariteit van de hele arbeidersklasse
- * De mobilisatie van de Verantwoordigen in Spanje en haar weerslag in de wereld: een veelbelovende beweging voor de toekomst
- * De rellen in Engeland en uitzichtloosheid binnen het kapitalisme
- * Protesten in Israel: "Mubarak, Assad, Netanyahu!"
- * Solidariteitverklaring met de medewerkers van de Viva! Zorggroep in IJmond en in Haarlem
- * Van het Tahrirplein Cairo in Egypte tot de Puerta del Sol Madrid in Spanje
- * Zelfstandige Vergadering in Milaan, een belangrijk moment van debat onder arbeiders

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org
E-mail: nederland@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	Nederland	Steun abonnem.	Europa	Wereld	Air Mail Wereld
Wereldrevolutie (4 nrs)	6	10	10	15	20
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	15,5	25	15,5	17	20
Wereldrevolutie + Internationale Revue	22	40	25	32	40

Verspreidersabonnement
vanaf 2^e Wereldrevolutie : 1,0 euro per bijkomend nummer
vanaf 2^e Internationale Revue : 2,5 euro per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
+ 8,5 euro
vorige jaargangen: 0,50 euro

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
voor de territoriale IKS-pers in andere landen

Abonnementen door overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energie en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bestaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dank zij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën. Wij zien uw bijdragen gaarne tegemoet op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of tijdens een van onze tussenkomsten.

Colportage discussieavond ASB te Amsterdam (16.04)	5,00
Manifestatie 1 mei te Utrecht (01.05)	1,70
Publieke bijeenkomst te Amsterdam (18.06)	132,00
Manifestatie tegen bezuinigingsplannen te Den Haag (24.06)	0,50
Colportage Marxismefestival te Amsterdam (05)	2,90
Ontmoetings- en discussiedag met de IKS (27.08)	646,00

TOTAAL APRIL 2011 - AUGUSTUS 2011	788,10
ALGEMEEN TOTAAL 2011	807,20
(+SOLIDARITEITSFONDS 2011)	127,00

	Engels/Spaans/Frans	Nederlands
 3 EURO	De mobilisatie van de Verontwaardigden in Spanje en haar weerslag op de wereld Een veelbelovende beweging voor de toekomst	Tegenover een steeds duidelijker bankroet van het kapitalisme... Slechts één toekomst, de klassenstrijd!
	Naar aanleiding van de 140e verjaardag van de Commune van Parijs Bijdrage tot een geschiedenis van de arbeidersbeweging in Afrika (II)	18 ^e congres van de IKS Naar een hergroepering van de internationalistische krachten
146 3e kwartaal 2011	19e Congres van de IKS Zich voorbereiden op de botsingen tussen de klassen Resolutie over de internationale situatie	18 ^e congres van de IKS Resolutie over de internationale situatie
	Verval van het kapitalisme Voor de revolutionairen is de Grote Depressie de bevestiging van het in verval geraken van het kapitalisme	De strijd van het marxisme tegen de godsdienst Economische slavernij is de onderliggende oorzaak van de religieuze misleiding
		Anton Pannekoek Darwinisme en marxisme (Deel II)
		22 2010

PUBLIEKE BIJENKOMSTEN

■ te **Antwerpen** : zaterdag 22 oktober, 14u, Huis van de Sport, Boomgaardstraat 22, 2600 Berchem

Eveneens in België zijn megabesparingen op komst

We moeten ons samen en solidair verzetten over de grenzen van de regio's heen!

De situatie in België neemt langzaam dezelfde karakteristieken aan als elders in Europa. De regering van lopende zaken past nauwkeurig op de winkel, en hoewel er historische "belangentegenstellingen" tussen de verschillende regio's bestaan, dwingt de ontwikkeling van de wereldcrisis ook de Belgische bourgeoisie en zijn aankomende regering steeds meer om in alle regio's één algemene aanval op de hele klasse in te zetten.

De bevolking in de regio's zullen meer dan ooit tegen elkaar worden opgezet en de regio's die zich niet aan de voorgeschreven maatregelen zullen houden zullen zelfs extra financieel gestraft worden, met alle gevolgen van dien voor de bevolking van die regio. De maatregelen die op stapel staan, en binnen de kortste tijd doorgevoerd moeten gaan worden, zullen alle lagen van de arbeidersklasse hard treffen: werklozen, gepensioneerden, zieken, ambtenaren, werknemers in meer en meer preciaire contracten, ...

Ongetwijfeld, net als in de andere landen die volop bezuinigingsmaatregelen kennen, zullen er reacties loskomen. De vakbonden en allerlei linkse partijen zullen proberen het ongenoegen te kanaliseren en op het verkeerde been te zetten, en voor de zoveelste keer de werkers uitputten in lusteloze, symbolische acties, per sector, categorie, regio, enz. Het is essentieel de krachten niet te verspillen en om op het juiste moment zelf initiatie-

ven te nemen: bijeenkomen in algemene vergaderingen, waar een open en levendige discussie plaats kan vinden over de strijd, over een verzet en solidair verzet en een krachtig antwoord over de grenzen van de sectoren, categorieën, leeftijds grenzen en regio's heen.

■ te **Amsterdam** : zaterdag 17 december, 14u, De Badcuyp, 1e Sweelinkstr. 10, 1073 CH Amsterdam-Zuid

ANDERE ACTIVITEITEN

■ te **Utrecht** : Donderdag 15 september, 19u30, Kargadoor, Oudegracht 36, 3511 AP Utrecht.

Een kritisch debat van de KSU/Basta! *Europe in chaos. Justified resistance or necessary reforms?*

■ te **Gent** : zondag 11 september, 14u30, Sparrestraat 1a Gent.

Het Anarchistisch Kollektief Gent samen met 3 andere groepen waaronder de IKS houden een open discussie over de perspectieven van de strijd tegen het kapitalisme en over de mogelijkheid verschillende krachten te bundelen.

DE MEEST RECENTE GEGEVENS: internationalism.org

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van *Internationalism US*

ACCION PROLETARIA
Apartado de Correos 258,
Valencia 46080, Spanje

**COMMUNIST
INTERNATIONALIST**
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA

DÜNYA DEVRIMI (TURKIJE)
Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in Zwitserland of e-mail
turkiye@internationalism.org

INTERNACIONALISMO
Omwille van de politieke situatie is er geen postbus. Schrijven naar het adres in Spanje of e-mail
venezuela@internationalism.org.

INTERNATIONALISM
PO Box 90475
Brooklyn, NY 11209, USA

INTERNATIONALISME
PB 94, 2600 Antwerpen, België

INTERNATIONELL REVOLUTION
IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden

**INTERNASIONALISMO,
(FILIPIJNEN)**
Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in India of e-mail
philippines@internationalism.org

REVOLUCION MUNDIAL
Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600
Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION INTERNATIONALE
Mail Boxes 153
rue Darnémont, 108
75018 Paris, Frankrijk

**REVOLUÇÃO INTERNACIONAL
(BRAZILIË)**
schrijven naar:
brasil@internationalism.org

RIVOLUZIONE INTERNAZIONALE
CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE
WR, PB 339,
2800 AH GOUDA, Nederland

WELTREVOLUTION
Postfach 410308,
50863 Köln 41, Duitsland

WELTREVOLUTION
Postfach 2216,
CH-8026 Zürich, Zwitserland

WORLD REVOLUTION
BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot-Brittannië

**WORLD REVOLUTION
(AUSTRALIË)**
schrijven naar World Revolution,
Groot-Brittannië, of naar:
oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op onze open bijeenkomsten en permanenties, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 op naam van "Wereldrevolutie", Gouda (+2 EUR per brochure verzendkosten)

Platform en Manifest
• 2,50

Krisis en verval van het kapitalisme
• 3,25

De vakbonden tegen de arbeidersklasse
• 1,50

Natie of klasse?
• 1,85

Kommunistische organisatie en klassenbewustzijn (en/fr)
• 2,50

De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr)
• 10,00

De Hollands-Duitse Kommunistische Linkerzijde (en/fr)
• 18,00

De Britse Kommunistische Linkerzijde (en)
• 7,00

De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr)
• 6,00

De Russische Kommunistische Linkerzijde (en)
• 10,00

De staat in de overgangperiode van kapitalisme naar communisme (en/fr)
• 3,00

Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr)
• 2,50

Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie (en/fr)
• 2,50

De Golfoorlog (1991)

• 1,25
Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr)

• 4,50
La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr)

• 3,00
Het kommunistische is geen mooi ideaal ..., maar ...

• 3,00
Bundel: ecologie en kapitalisme

• 2,00
Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie

• 2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen

Amsterdam

Utrecht

• "Groene Waterman" Wolstraat 7
• "Dierckxssens" Melkmarkt

• "t Fort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24

• "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

DE COMMUNE VAN PARIJS

Eerste revolutionaire stormloop van het proletariaat

Met de afslachting van meer dan 20.000 arbeiders tijdens de Bloedige Week maakte de bourgeoisie 140 jaar geleden een einde aan het eerste grote revolutionaire ervaring van het proletariaat. De Commune van Parijs was het de eerste keer dat de arbeidersklasse zich met zoveel kracht op het wereldtoneel manifesteerde. Voor het eerst had zij aangetoond het vermogen te bezitten om zich voortaan te doen gelden als enige revolutionaire klasse van de maatschappij. Ondanks de onrijpheid van de historische omstandigheden voor de wereldrevolutie leverde deze formidabele ervaring van de Commune van Parijs toen al, in 1871, het bewijs dat het proletariaat de enige kracht is die de kapitalistische orde in vraag kan stellen. Vandaag probeert de bourgeoisie nog steeds om de proletariërs (en vooral de jongere generaties) er van te overtuigen dat men ook een betere toekomst voor de mensheid op kan bouwen zonder de kapitalistische staat omver te werpen. Tegenover de ellende en het barbaarsheid van de huidige wereld, is het voor het proletariaat van belang om zich over zijn eigen verleden te buigen om er lessen uit te trekken, om haar zelfvertrouwen te herwinnen en er op te vertrouwen dat zijn strijd de toekomst in zich draagt.

De Commune van Parijs is voor talrijke generaties van arbeiders een referentiepunt geweest in de geschiedenis van de arbeidersbeweging. Vooral de Russische revolutionairen van 1905 en 1917 waren doordrongen van haar voorbeeld en van haar lering, voordat deze laatste de fakkel van de strijd van het wereldproletariaat overnam.

Vandaag probeert de bourgeoisie, middels haar campagnes, de revolutionaire ervaring van Oktober 1917 in de ogen van het proletariaat definitief te begraven, hem af te leiden van zijn eigen perspectief door het kommunisme blijvend te identificeren met het stalinisme. Omdat zij de Commune van Parijs niet kan misbruiken voor dezelfde leugens, heeft de heersende klasse altijd geprobeerd om deze ervaring te recupereren en haar werkelijke betekenis te verdoezelen, om haar van werkelijke aard te ontdoen door haar gelijk te stellen met een vaderlandslievende beweging, of met een strijd voor de republikeinse vrijheden.

Een gevecht tegen het kapitaal
en geen vaderlandslievende strijd

De Commune van Parijs ontstond als gevolg van de oorlog tussen Pruisen en Frankrijk, zeven maanden na de nederlaag van Louis Napoleon Bonaparte in Sedan. Op 4 september 1870 kwam het Parijse proletariaat in opstand tegen de ellendige omstandigheden, die het werden opgedrongen door het militaire avontuur van Bonaparte. Terwijl de troepen van Bismarck voor de poorten van Parijs stonden, werd de Republiek uitgeroepen. De Nationale Garde, die voordien bestond uit klein-burgerlijke troepen, zou voortaan de verdediging van de hoofdstad op zich nemen tegen de Pruisische vijand. De arbeiders, die begonnen honger te lijden, sloten zich er massaal bij aan en zouden weldra de kern van de troepen uitmaken. Maar in tegenstelling tot de leugens van de bourgeoisie, die ons in die gebeurtenis alleen het verzet van het 'volk' van Parijs tegen de Pruisische invaller wilde laten zien, zou deze strijd ter verdediging van het belegerde Parijs heel snel omslaan in een uitbarsting van de onverzoenlijke tegenstellingen tussen de twee klassen van de maatschappij, het proletariaat en de bourgeoisie. Inderdaad na 131

dagen belegering van de hoofdstad, capituleert de regering en tekent zij een wapenbestand met het Pruisische leger. Vanaf het einde van de vijandelijkheden met Bismarck, begrijpt Thiers, de nieuwe baas van de republikeinse regering, dat het Parijse proletariaat moet worden ontwapend omdat het een bedreiging vormt voor de heersende klasse. Op 18 maart 1871 zal Thiers middels een list proberen om zijn doel te bereiken: onder het voorwendsel dat de wapens staats eigendom zijn, stuurt hij troepen om de artillerie van de Nationale Garde, bestaande uit meer dan 200 kanonnen die de arbeiders verstoep hadden in Montmartre en Belleville, te ontfutselen. (1) Maar deze poging mislukte dank zij de verwoede tegenstand van de arbeiders en de verbodering tussen de soldaten en de Parijse bevolking. De mislukking van deze poging tot ontwapening van de hoofdstad, gooide olie op het vuur en onttekende een burgeroorlog tussen de Parijse arbeiders en de burgerlijke regering, die haar toevlucht genomen had in Versailles. Op 18 maart, verklaarde het Centraal Comité van de Nationale Garde dat het voorlopig de macht zou nemen: "Te midden van de onmacht en het verraad van de regerende klassen, hebben de proletariërs van de hoofdstad begrepen dat het uur is gekomen om de toestand te redden door de openbare zaken zelf in handen te nemen. (...) Het proletariaat heeft begrepen dat het zijn dwingende taak en zijn absoluut recht is om zijn lot in eigen hand te nemen en de triomf ervan te verzekeren door de macht in handen te nemen". Dezelfde dag kondigde hij aan dat er onmiddellijk verkiezingen gehouden zouden worden, met algemeen kiesrecht. De Commune die op 26 maart gekozen werd en samengesteld was uit afgevaardigden van verschillende arrondissementen, zou twee dagen later worden uitgeroepen. In haar midden waren meerdere tendensen aanwezig: de meerderheid, waarbij de Blanquisten overheersten en de minderheid, waarvan de leden vooral bestonden uit Proudhonistische socialisten die verbonden zijn met de Internationale Arbeiders-Associatie (De Eerste Internationale).

De regering van Versailles ging onmiddellijk in de tegenaanval om Parijs, 'die stad van het gespuis' om de woorden van Thiers te gebruiken, die in de handen van de arbeiders was gevallen, te heroveren: de bombardementen van de hoofdstad,

die door de Franse bourgeoisie werden aangeklaagd toen zij uitgevoerd werden door het Pruisische leger, zouden onverminderd doorgaan in de twee maanden dat de Commune zou standhouden.

Van een beweging ter verdediging van het vaderland tegen de buitenlandse vijand, werd het een verdediging tegen de binnenlandse vijand, tegen 'haar' eigen bourgeoisie, vertegenwoordigd door de regering van Versailles, waarbij het Parijse proletariaat weigerde de wapens in te leveren aan haar uitbuiters en richtte ze de Commune op.

Een gevecht voor de vernietiging
van de burgerlijke staat en niet
voor de republikeinse vrijheden

Om de geschiedenis te vervalsen heeft de bourgeoisie altijd haar toevlucht moeten zoeken tot de uiterlijke schijn om daaruit de vreselijkste leugens af te leiden. Door te steunen op het feit dat de Commune zich inderdaad beriep op de beginselen van de burgerlijke revolutie van 1789, heeft zij steeds geprobeerd om deze eerste revolutionaire ervaring naar beneden te halen naar dat van een alledaagse strijd voor republikeinse vrijheden, voor burgerlijke democratie tegen de monarchistische troepen waarachter de Franse bourgeoisie zich had geschaard. Maar de werkelijke geest van de Commune ging niet schuil in het habijt waarmee het jonge proletariaat van 1871 zich had bekledde. Door het toekomstperspectief dat het in zich droeg, was deze beweging een zeer belangrijke etappe in de strijd voor de ontvoeding van het wereldproletariaat. Voor het eerst in de geschiedenis werd, in een hoofdstad, de officiële macht van de bourgeoisie omver geworpen. En dit reusachtige gevecht was wel degelijk het werk van het proletariaat dat zeer zeker nog weinig ontwikkeld, en het ambachtswezen nauwelijks ontgroeid was. Het was nog behept met het gewicht van de kleinburgerij en met de veelvuldige illusies die voortkwamen uit de burgerlijke revolutie van 1789. Maar het was wel degelijk deze klasse en geen andere die de motor en het dynamische element vormde van de Commune. Alhoewel de proletarische wereldrevolutie nog lang niet op de agenda stond (zowel wat betreft de onrijpheid van de arbeidersklasse als de situatie van het kapitalisme, dat nog niet al zijn vermogens had uitgeput om de productiekrachten op wereldschaal te ontplooiën), kondigde de Commune reeds met veel spektakel de richting aan waarin de toekomstige proletarische gevechten zich zouden afspelen.

En wanneer de Commune de grondslagen van de burgerlijke revolutie van 1789 voor haar rekening nam, dan was het zeker niet om er dezelfde inhoud aan te geven. Voor de bourgeoisie betekent 'vrijheid' de vrijheid van de handel en van het uitbuiten van de loonarbeid; de 'gelijkheid' is niets anders dan de juridi-

(wordt vervolgd op pagina 6)

ONZE STANDPUNTEN

- Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.
- De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, te midden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroorzaakte de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle omdraaiing. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.
- De verstaatsde regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.
- Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar

internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

- Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.
- In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugens die verkiezingen voorstellen als een werkelijke keuze voor de uitbuiters. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.
- Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten' alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitalisme. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.
- Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall overgenomen tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.
- Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door

- soevereine algemene vergaderingen en comités van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.
- Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspuit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massa-actie van het proletariaat.
- De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten overmoeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersstaten, waarin heel het proletariaat verenigd is.
- De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersstaten betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het communisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, waren-productie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.
- De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd,

aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

- De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.
- De georganiseerde, verenigde en geconcentreerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.
- De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die openbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de *Bond van Kommunisten* van Marx en Engels (1847-1852), van de *Internationale des Internationales Werklieden Vereniging*, 1864-1872, de *Socialistische Internationale*, 1889-1914, de *Kommunistische Internationale*, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de *Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkse*.